

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Příbyla a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Jiřího Vaňka v právní věci žalobkyně: [redacted]

[redacted] proti žalovanému: Lázně Bechyně s.r.o., se sídlem Bechyně 202, IČ 46678654, zast. [redacted] o určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru a okamžitého zrušení pracovního poměru, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 17.2.2014 č. j. 7 C 78/2012-225

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavcích II. ve výroku o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a III. ve výroku o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce 3.388,- Kč k rukám právního zástupce [redacted] do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozsudkem soud I. stupně zamítl návrh na určení, že výpověď daná žalobkyni dopisem žalovaného ze dne 25.6.2012 je neplatná (odst. I.), určil, že okamžité zrušení pracovního poměru dané žalobkyni dopisem žalovaného ze dne 9.7.2012 je neplatné

(odst. II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (odst. III.). Dle odůvodnění rozhodnutí vyšel soud I. stupně z toho, že mezi účastníky byla dne 28.4.2006 uzavřena pracovní smlouva s druhem práce žalobkyně pracovnice obchodního oddělení. Byť žalobkyně dále předložila pouze ve fotokopii dohody a dodatky o změně pracovní smlouvy, dle kterých měla naposledy pracovat jako [REDAKCE] a žalovaný popíral jejich uzavření, vyšel soud z toho, že sám žalovaný dává žalobkyni jak výpověď, tak i okamžité zrušení pracovního poměru z funkce [REDAKCE] soud proto uzavírá, že žalobkyně byla v této pozici u žalovaného zaměstnána. S ohledem na doručení výpovědi z pracovního poměru z 25.6.2012 žalobkyni dne 4.7.2012 a konec výpovědní doby 30.9.2012 a doručení okamžitého zrušení pracovního poměru správně datovaného dnem 9.7.2012 žalobkyni dne 11.7.2012, byla žaloba dne 29.8.2012 podána včas ve smyslu § 72 ZP a soud se těmito úkony zabýval z věcného hlediska. Důvody výpovědi z pracovního poměru ze dne 25.6.2012 dané dle § 52 písm. g) ZP považoval za skutkově dostatečně vymezené a věcně naplněné; proto dospěl k závěru, že výpověď není neplatná a žalobu v této části zamítl. Důvody okamžitého zrušení pracovního poměru ze dne 9.7.2012 žalovaný vymezil takto: navázání milostného poměru žalobkyní s [REDAKCE] zaměstnavatele, účelové fingování služebních cest se služebním vozidlem k zajištění kontaktu s objektem zájmů žalobkyně, účelové nesprávné udávání nadřazeným jmen osob, se kterými se žalobkyně měla setkat, zneužívání výrazným způsobem fondu pracovní doby i služebních komunikačních prostředků k soukromým účelům – což dokládají příslušné výpisy, porušení principu loajality k zaměstnavateli i zásady dobrých mravů, hrubé porušení pracovních povinností, neboť se v pracovní době a s využitím pracovních prostředků zaměstnavatele zabývala převážně soukromými záležitostmi. Soud k tomu konstatuje, že takto popsání skutky nejsou nijak časově a místně odůvodněny a zůstávají nekonkrétní, pouze v obecné rovině (není uvedena ani konkrétní osoba, s níž žalobkyně navázala milostný poměr). Z provedeného dokazování, zejména z výpovědi žalobkyně a [REDAKCE] byla uvedená osoba konkretizována [REDAKCE]. Zároveň bylo uvedenými výpověďmi prokázáno, že existoval dlouhodobý partnerský vztah mezi žalobkyní a [REDAKCE] který skončil ke konci června 2012, kdy [REDAKCE] zjistil milenecký vztah žalobkyně a [REDAKCE]. Ovšem v samotné existenci milostného vztahu zaměstnance soud neshledává porušení povinností vyplývajících z právních předpisů zvláště hrubým způsobem, neboť uvedený soukromý vztah nelze podřadit pod žádné ust. § 301 ZP vymezující povinnosti zaměstnanců. Přestože bylo listinnými důkazy prokázáno, že [REDAKCE] je velmi důležitým obchodním partnerem žalovaného, nebylo prokázáno, že by [REDAKCE] získal od žalobkyně informace, které by náplň smluvního vztahu mezi uvedenou zdravotní pojišťovnou a žalovaným mohly ovlivnit. Byť lze mít za prokázané, že v prvním pololetí roku 2012 existovaly intenzivní kontakty žalobkyně a [REDAKCE] a v souvislosti s tím mělo docházet ke zneužívání služebních cest se služebním vozidlem a k účelovému a nesprávnému udávání jmen osob, se kterými se žalobkyně měla setkat a tím také měla výrazně zneužívat fond pracovní doby i služební komunikační prostředky k soukromým účelům, je podle názoru soudu skutkové vymezení tohoto důvodu okamžitého zrušení pracovního poměru v rozporu s požadavkem § 60 ZP. Dle názoru soudu by žalovaný musel konkrétně, alespoň příkladně označit služební cesty, které byly fingované, kdy a jak žalobkyně nesprávně udávala jména osob, se kterými se měla setkat, kdy a jak výrazně zneužívala fond pracovní doby i služební komunikační prostředek (mobilní telefon) k soukromým účelům. Není možné, aby v okamžitém zrušení pracovního poměru byly skutky

označeny pouze obecně a jejich konkretizace byla ponechána na případné dokazování před soudem, neboť uplatněné důvody nemohou být dodatečně nejenom měněny, ale ani konkretizovány. Byť žalovaný prokázal, že docházelo ke zneužívání služebního vozidla i služebního telefonu, nebylo v daném případě používání těchto služebních věcí pro soukromé účely smluvně upraveno. Porušení principu loajality k zaměstnavateli i zásad dobrých mravů nelze posoudit jako porušení povinností žalobkyně zvláště hrubým způsobem, když jde opět o nedostatečně vymezený skutkový důvod. Dle názoru soudu mohl mít žalovaný oprávněné výhrady ke konkrétnímu plnění pracovních povinností žalobkyně, ovšem změna vztahu mezi účastníky mohla být výrazně ovlivněna ukončením partnerského vztahu mezi žalobkyní a [redacted]. Konečně bylo-li jako další důvod okamžitého zrušení pracovního poměru uvedeno nedodržování režimu dočasně pracovní neschopného zaměstnance, lze porušení této povinnosti stanovené § 301a ZP postihnout s účinností od 1.1.2012 pouze výpovědí dle § 52 písm. h) ZP (nakonec i žalovaný dne 2.8.2012 dal žalobkyni další výpověď z pracovního poměru z uvedeného důvodu). Proto soud v této části žalobě vyhověl a určil, že okamžité zrušení pracovního poměru je neplatné. O nákladech řízení pak rozhodl podle § 142 odst. 2 o.s.ř. s ohledem na úspěch každé strany ohledně jednoho uplatněného nároku.

Rozsudek ve výrocích o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru a nákladech řízení napadl odvoláním žalovaný. Uvedl, že v okamžitém zrušení pracovního poměru nezveřejnil konkrétní jméno osoby, se kterou žalobkyně navázala milostný poměr, neboť bral ohledy na žalobkyni, když oběma stranám bylo zřejmé, o koho se jedná. I ostatní skutky bylo obtížné identifikovat, neboť žalobkyně tajila zneužívání telefonu, notebooku, fondu pracovní doby i služebního vozu a žalovaný v době okamžitého zrušení nemohl přesně vědět, jaký je rozsah tohoto zneužívání (přitom nevedení evidence služebního vozu žalobkyní byl jeden z výpovědních důvodů ve výpovědi z 25.6.2012, který soud uznal jako oprávněný). S ohledem na smlouvu o poskytování a úhradě zdravotní péče uzavřenou žalovaným se [redacted] a na oprávnění zdravotní pojišťovny je toho názoru, že navázání milostného poměru žalobkyní s [redacted] této pojišťovny je flagrantním narušením vztahu důvěry mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, která je nezbytným předpokladem pro řádný výkon žalobkyní zastávané práce; za těchto okolností nelze po žalovaném spravedlivě požadovat, aby žalobkyni nadále zaměstnával (i třeba jen po výpovědní dobu). K vymezení důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru žalovaný uvedl, že nemohl znát přesně záležitosti, které mu žalobkyně nesprávně udávala (bylo pouze zřejmé, že o svých služebních cestách lže, zneužívá fond pracovní doby, telefon, notebook a automobil), tyto podrobně rozkryl až následně a v průběhu soudního řízení. V tomto směru poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu, že „skutečnosti, které byly důvodem výpovědi, není potřeba rozvádět do všech podrobností, neboť pro neurčitost nebo nesrozumitelnost projevu vůle je výpověď z pracovního poměru neplatná jen tehdy, jestliže by se nedalo ani výkladem projevu vůle zjistit, proč byla zaměstnanci dána“. Nesouhlasí ani s argumentací soudu, že používání automobilu, notebooku a telefonu musí být smluvně upraveno, neboť podle § 316 odst. 1 ZP zaměstnanci nesmějí bez souhlasu zaměstnavatele užívat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky a telekomunikačních zařízení. Jelikož v důsledku jednání žalobkyně zcela vymizela vzájemná důvěra, spolehlivost zaměstnance a jeho poctivost ve smyslu § 301 písm. d) ZP, byl pracovní poměr žalobkyně zrušen důvodně a po žalovaném nelze spravedlivě požadovat, aby ji nadále zaměstnával. Proto žalovaný navrhoval změnu rozsudku a zamítnutí příslušné části žaloby.

Žalobkyně se s rozsudkem v napadené části ztotožnila.

S ohledem na článek II bod 2. zákona č. 293/2013 Sb. postupoval odvolací soud podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31.12.2013 (dále jen o.s.ř.), neboť řízení v dané věci bylo zahájeno již v roce 2012. Po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a je přípustné (§ 204 odst. 1, § 201 a § 202 o.s.ř.), přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně podle § 212 věta první o.s.ř. pouze ve výslovně napadených výrocích o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru (odst. II.) a náhradě nákladů řízení (odst. III.); rozsudek v odst. I. ve výroku o zamítnutí návrhu na určení neplatnosti výpovědi z pracovního poměru nabyt samostatně právní moci (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

Odvolání žalovaného není důvodné.

Závěry soudu I. stupně o uzavření pracovní smlouvy mezi účastníky dne 28.4.2006 včetně trvání takto založeného pracovního poměru i k okamžiku doručení okamžitého zrušení pracovního poměru žalobkyni (se závěrem, že v této době žalobkyně byla zaměstnána v pozici [REDAKCE]), o doručení okamžitého zrušení žalobkyni a o včasné podání žaloby na určení jeho neplatnosti ve smyslu § 72 ZP odpovídají obsahu spisu a soudem I. stupně provedeným důkazům, nebyly účastníky v odvolacím řízení zpochybněny a proto z nich vychází rovněž odvolací soud. Za správný (a rovněž v odvolacím řízení žalovaným nezpochybněný) považuje odvolací soud závěr soudu I. stupně o tom, že nedodržování režimu dočasně práce neschopného zaměstnance je s účinností od 1.1.2012 zvláštním důvodem pro výpověď z pracovního poměru dle § 52 písm. h) ZP a že uvedené porušení povinností tak nelze uplatnit zaměstnavatelem jako důvod pro okamžité zrušení pracovního poměru dle § 55 odst. 1 písm. b) ZP. Podstatou podaného odvolání žalovaného je pak jeho nesouhlas se závěrem soudu I. stupně, že zbylá část důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru v listině ze dne 9.7.2012 není v souladu s § 60 ZP vymezena určitým způsobem a že konkretizaci takových důvodů nelze ponechat až na případné dokazování před soudem.

Podle § 60 ZP v okamžitém zrušení pracovního poměru musí zaměstnavatel i zaměstnanec skutkově vymezit jeho důvod tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným. Uvedený důvod nesmí být dodatečně měněn. Okamžité zrušení pracovního poměru musí být písemné, jinak se k němu nepřihlíží.

Důvod okamžitého zrušení pracovního poměru musí být v písemném okamžitém zrušení pracovního poměru uveden tak, aby bylo zřejmé, jaké jsou skutečné důvody, které vedou druhého účastníka pracovního poměru k tomu, že rozvazuje pracovní poměr, aby nevznikaly pochybnosti o tom, co chtěl účastník projevít, tj. který zákonný důvod okamžitého zrušení pracovního poměru uplatňuje, a aby bylo zajištěno, že uplatněný důvod nebude možné dodatečně měnit (shodně rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 1899/99, Sbírka rozhodnutí Nejvyššího soudu svazek č. 1, strana 105). Skutečnosti, které byly důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru, není potřebné rozvádět do všech podrobností, neboť pro neurčitost a nesrozumitelnost projevu vůle je okamžité zrušení pracovního poměru neplatné jen tehdy, kdyby se nedalo ani výkladem projevu vůle zjistit, proč byl pracovní poměr okamžitě zrušen. Výklad projevu vůle může směřovat jen

k objasnění jeho obsahu, tedy ke zjištění toho, co bylo skutečně projevono. Pomocí výkladu projevu vůle nelze nahrazovat nebo doplňovat vůli, kterou účastník v rozhodné době neměl nebo kterou sice měl, ale neprojevil ji (rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 21 Cdo 2374/2000, Sbírka rozhodnutí Nejvyššího soudu svazek č. 13, strana 76).

Odvolací soud souhlasí s prvotním závěrem soudu I. stupně, že shora popsané skutky obsažené v okamžitém zrušení pracovního poměru nejsou nijak časově a místně odůvodněny, jsou nekonkrétní a pouze v obecné rovině; je proto namístě závěr, že skutkové vymezení důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru v listině ze dne 9.7.2012 je neurčité. Proto je třeba posoudit, zda tuto neurčitost lze překlenout výkladem (podle § 35 odst. 2 o.z. ve znění účinném do 31.12.2013 ve spojení s § 4 ZP právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem), a to při respektování zásady, že tímto výkladem nelze právní úkon doplňovat či měnit.

Dle názoru odvolacího soudu by bylo možné tímto výkladem překlenout nedostatek konkretizace osoby, se kterou měla žalobkyně navázat milostný poměr, neboť žalovanému činící úkon okamžitého zrušení pracovního poměru, jakož i žalobkyni, bylo nepochybně zřejmé (a plyne to i z výpovědi žalobkyně a [redacted]), že se jedná o osobu [redacted]. Soud I. stupně se také tímto důvodem uplatněným v okamžitém zrušení pracovního poměru věcně zabýval a s jeho závěry, že samotné navázání tohoto soukromého vztahu nelze podřadit pod žádné porušení povinností žalobkyně jakožto zaměstnance ve smyslu § 301 ZP a zejména, že nebylo prokázáno, že [redacted] získal od žalobkyně nějaké určité informace, které by mohly ovlivnit smluvní vztah mezi touto pojišťovnou a žalovaným, odvolací soud souhlasí. Ust. § 301 písm. d) ZP ukládá zaměstnanci mimo jiné povinnost nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele. K závěru o porušení této povinnosti žalobkyní by tak dle názoru odvolacího soudu bylo třeba konkrétní jednání žalobkyně v rozporu s oprávněnými zájmy žalovaného. Ovšem sám žalovaný v odvolání uvádí, že nemá žádný přímý důkaz o tom, že by nějaké informace (v důsledku uvedeného milostného vztahu žalobkyně) skutečně unikly. Nelze pak souhlasit s jeho názorem, že „samotný potenciál úniku, doplněný utajováním vztahu před [redacted] by mohl být důvodem pro okamžité zrušení pracovního poměru.

Pokud jde o další skutečnosti uvedené v okamžitém zrušení pracovního poměru (fingování služebních cest, nesprávné udávání jmen osob, zneužívání fondu pracovní doby a služebních komunikačních prostředků), považuje odvolací soud za vhodné poukázat i na obsah odvolání žalovaného, z něhož plyne, že v době, kdy okamžité zrušení pracovního poměru činil, neznal přesně záležitosti, které mu žalobkyně nesprávně udávala. Pokud tedy nejsou uvedené skutečnosti v okamžitém zrušení pracovního poměru řádně vymezeny a konkretizovány a přitom žalovaný (jakožto osoba uvedený právní úkon činící) v té době nevěděl, o jaká konkrétní jednání žalobkyně porušující její povinnosti se jedná, jde o neurčité vymezení důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru, které nelze překlenout ani výkladem, aniž by tím nedošlo k porušení zákazu doplňování právního úkonu. Soud I. stupně v této souvislosti správně poukazuje na to, že v uvedené listině chybí jakékoliv konkrétní zneužití fingované služební cesty, nesprávné uvedení jména osob, se kterými měla žalobkyně jednat, vymezení rozsahu zneužití fondu pracovní doby i služebního telefonu; bez tohoto konkrétního vymezení není možné specifikovat důvody okamžitého zrušení pracovního

poměru tak, aby nebyla možná jejich záměna (nejsou-li např. časově vymezeny, není zřejmé, kterého období se týkají). Přitom i pro žalovaného jakožto zaměstnavatele bylo potřebné, aby znal intenzitu a rozsah žalobkyni vytýkaného jednání v době, kdy okamžité zrušení pracovního poměru činil, a mohl vůbec posoudit, zda naplňuje zákonnou podmínku porušení pracovních povinností zvláště hrubým způsobem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. b) ZP. V případě uplatněných skutečností porušení principu loajality, zásady dobrých mravů a zabýváním se převážně soukromými záležitostmi v pracovní době jde pak o natolik obecně vymezené důvody, které ani výkladem nelze konkretizovat (v případě, že by se do tohoto vymezení důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru měl promítat milostný vztah žalobkyně k [redacted] odkazuje odvolací soud na shora uvedené závěry).

S ohledem na správný závěr o neurčitém vymezení důvodů okamžitého zrušení pracovního poměru se soud I. stupně již nadbytečně částečně zabýval i tím, zda žalobkyně porušila nějaké své pracovní povinnosti. Proto k těmto závěrům nepovažuje odvolací soud za potřebné se vyjadřovat a činí pouze dvě poznámky. Pakliže soud I. stupně dospěl k závěru o důvodnosti výpovědi z pracovního poměru dané žalobkyní dopisem z 25.6.2012 mimo jiného z důvodu týkajícího se nevedení evidence cest služebních vozidel, byl tento výpovědní důvod v podané výpovědi konkrétně vymezen (a to ve spojení i s předchozí výzvou z 3.2.2012); závěry učiněné ve vztahu k této části výpovědi z pracovního poměru proto nelze použít na posouzení výkladu obsahu okamžitého zrušení pracovního poměru vymezeného skutkově poněkud jiným a navíc nedostatečným způsobem. Nelze pak souhlasit s částí odůvodnění rozsudku soudu I. stupně o potřebě smluvní úpravy používání služebního automobilu či služebního telefonu pro soukromé účely; naopak odvolací soud přisvědčuje argumentaci žalovaného, že pokud taková dohoda neexistuje, nesmějí ve smyslu § 316 odst. 1 ZP zaměstnanci bez souhlasu zaměstnavatele pro svoji osobní potřebu tyto prostředky zaměstnavatele používat (neméně v daném případě by byl otázkou i případný ústní souhlas zaměstnavatele s takovým užíváním). S ohledem na shora uvedené závěry však ani tyto skutečnosti nebyly pro rozhodnutí podstatné.

Odvolací soud proto rozsudek soudu I. stupně ve výroku o určení neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru, jakož i bezchybný výrok o nákladech řízení, podle ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil.

V odvolacím řízení byla úspěšná žalobkyně, která tak má právo na náhradu nákladů řízení (§ 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř.). Jelikož právní zástupce žalobkyně vyúčtoval na nákladech odvolacího řízení pouze odměnu v částce 2.500,- Kč dle § 9 odst. 3 písm. a) vyhlášky č. 177/96 Sb., ve znění předpisů pozdějších za účast na jednání odvolacího soudu (§ 11 odst. 1 písm. g) citované vyhlášky), jeden režijní paušál k uvedenému úkonu právní služby v částce 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky) a náhradu 21 % DPH (§ 137 odst. 3 o.s.ř.) v částce 588,- Kč, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení celkem částku 3.388,- Kč s platebním místem k rukám právního zástupce (§ 148 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání v případě, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené

rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. V takovém případě se dovolání podává do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

V Táboře dne 26.6.2014

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Divíšková

Mgr. Pavel Příbyl v.r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I. právní moci dne 01.08.2014, ve výroku II. právní moci dne 01.08.2014. Připojení doložky provedla Michaela Bursíková dne 13.08.2014.

